

“Serhildana Kobanê”nin sahici tarihi

Sungur Savran

Bu yıl Kürt halkının özgürlük mücadelesi açısından önemli yıldönümleri yılı: savaşın başlayışının 40. yılı, hareketin önderinin emperyalizmin baş rolü oynadığı bir süreç içinde Türkiye’de tutsak edilmişin 25. yıldönümü, bir hukuk katliamıyla HDP eş başkanları ve yönetici kadrolarının uzun yıllar hapiste tutulmasına vesile yapılmış olan “Serhildana Kobanê”nin ise tam tamına 10. yıldönümü. (Kürtçe adıyla andığımız bu toplumsal olaya bundan sonra Türkçesiyle Kobani isyanı diyeceğiz.)

Bu olayı 10. yıldönümünde ele alıyorsak bunun iki nedeni var: Birincisi, Kobani isyanı, bizim bakış açımızdan, Gezi ile başlayan ve bütün Türkiye’ye yayılan halk isyanının ikizidir. Bunların bir de küçük kardeşi vardır, karakteri farklı olduğu için üçüz benzetmesi yapamıyoruz. O da 2015 Mayıs-Haziran aylarında yaşanan sıklıkla “Metal Fırtına” olarak anılan fiilî metal grevleridir. Bu üç isyan Erdoğan ve AKP’nin 21. yüzyılın ilk çeyreği boyunca Türkiye’ye damga vurmuş olan iktidarının tam orta yerinde dönemi ikiye böler ve Türkiye’nin büyük mücadelelerinin mükemmel bir fotoğrafını sunar bize.

Gezi’yi geçen yıl, 10. yıldönümü vesilesiyle yeniden inceledik.¹ Orada, Gezi hakkında modern küçük burjuvazinin, eğitilmiş yarı-proletaryanın ve intelijansiyanın (aydınlık katmanının) saflarında gelişmiş olan postmodern imgelerin çok dışında,

¹ “Gezi’nin İhtişamı ve Sefaleti”, *Devrimci Marksizm*, sayı 53-54, İlkbahar-Yaz 2023.

İstanbul Taksim'in çok ötesinde, bütün Türkiye'yi kavrayan bir halk isyanı yaşanmış olduğunu, bunun sömürülen sınıflar ve ezilen ulus ve mezhep açısından anlamının bu tür fantezilerden bambaşka anlamları olduğunu ortaya koyduk. Gezi'yi ele alırken Kobani isyanına da kısaca değindik zira, yukarıda da söylediğimiz gibi, Gezi ve Kobani ikiz isyanlardır. Biri konuşulurken ötekine hiç değinilmemesi mümkün değildir. Her ikisi de ("Metal Fırtına"yı da kapsayan) bir üçlü dizinin birer ögesi olarak görülmelidir.

Bu yazı ise Kobani isyanının 10. yıldönümünde gerçek karakterinin ortaya konulması için, gazete sayfalarında kalmış bir dizi olgunun aydınlığa çıkarılmasını ve toplumsal ve politik olarak değerlendirilmesini amaçlıyor. Birazdan göreceğiz ki, Kobani *Türkiye Kürdistanı'nda bugüne kadar görülmüş en kitlesel halk hareketiydi*. Bu hareketin Marksist bir bilimsel analizle nasıl kategorize edilebileceği ne Kürt hareketinde tartışılıyor ne de Türk solunda. Oysa bir ülkenin sosyalist hareketleri açısından ülkenin tarihinde yaşanmış çeşitli büyük halk hareketlerinin veya var olan düzene etkili meydan okumaların (Balkan devrimlerini bir kenara bırakarak sadece Türkiye'nin bugünkü topraklarını içine alan hareketleri örnek alacak olursak, 1908-1909, 1919-1923, iki savaş arası Kürt isyanları, 15-16 Haziran 1970 ve artçı sarsıntıları, 1970'li yılların ikinci yarısında Türkiye'de yaşanan dev sarsıntı, 1980'li yıllardan günümüze Kürt özgürlük hareketinin mücadelesinin çeşitli evreleri, Gezi-Kobani-Metal Fırtına üçlüsü) irdelenerek kategorize edilmesinin, hem bunların tarihî gelişmede etkilerinin tam olarak anlaşılması açısından hem de toplumun yaşadığı çelişkilerin radyografisinin çekilmesi bakımından çok önemli bir işlevi vardır. Biz değişik aşamalarda bazılarını yeterli düzeyde bazılarını ancak kısmi biçimde ele alarak kategorileştirmeye çalıştık. Teşhislerimiz doğrudur, yanlıştır ama kullandığımız kategorileri gerekçeleriyle birlikte ortaya koyduk.² Geri kalanları da yakında ele alacağız.

Kobani isyanının gerçek karakterini anlamak için ise olağan dışı bir yöntem izleyeceğiz. Ama bu yöntemi anlatmadan önce Kobani isyanı konusunda süregitmekte olan çok büyük bir tuhaflığa dikkat çekmemiz gerekiyor.

Devrimci bir atılımın resmî tarihi

Okuru bir test yapmaya davet ediyoruz. Google'a girip "Kobani" kelimesiyle (veya "Kobani olayları" ibaresiyle) "Ekim" sözcüğünü birlikte yazdığınızda karşınıza sayısız haber ve yorum çıkacaktır: Göreceksiniz ki bunlar ya "6-7 Ekim Kobani olayları" ya da "6-8 Ekim Kobani olayları" olarak başlıklandırılmış veya sınıflandırılmıştır. Başka hiçbir başlık göremezsiniz... Ta ki Devrimci İşçi Partisi'nin

2 1908-1923 için *Türkiye'de Sınıf Mücadeleleri*, cilt 1: 1908-1980, 5. Basım, İstanbul: Yordam Kitap, 2022 ve *Bir İhtilal Olarak Millî Mücadele*, İstanbul: Yordam Kitap, 2023; 15-16 Haziran için "15-16 Haziran: Türkiye'de Proleter Devrimleri Çağının Şafağı", *Devrimci Marksizm*, sayı 43, Yaz 2020; 1971 hareketi için "Hasta la Victoria Siempre Comandante Sinan", <https://gercekgazetesi1.net/teori-tarih/hasta-la-victoria-siempre-comandante-sinan>; "Kızıldere'nin Mirası: Türkiye Solunun Büyük Dönüşümü", <https://gercekgazetesi1.net/teori-tarih/kizilderenin-mirasi-turkiye-solunun-buyuk-donusumu>; "Ölümün Alnına Yazılmış Manifesto", <https://gercekgazetesi1.net/teori-tarih/olumun-alnina-yazilmis-manifesto>; 1970'li yılların sonu için *Türkiye'de Sınıf Mücadeleleri*, cilt 2: *12 Eylül Karşıdevriminden 28 Şubat'a*, İstanbul: Yordam Kitap, 2024; Gezi için bkz. 1 No.lu dipnotta verilen kaynak..

merkezî yayın organı *Gerçek* gazetesinin sitesine gidene kadar! Bir tek orada farklı bir şey göreceksiniz: “6-12 Ekim Kobani olayları”.

Bunun anlamı nedir? Bunun anlamı, ya *Gerçek* gazetesinin ve yazarlarının Kobani olayları konusunda yanlış bilgilenmiş olmaları ya da geri kalan bütün toplumsal ve siyasi aktörlerin olaylar 6-8 Ekim aralığından sonra da devam ettiği halde bunu gizlemesidir. (Birçok aktör için bu muhtemelen şuursuzca, aldanarak, olaylara yeterince dikkatli ve sorgulayıcı biçimde yaklaşmadıkları için ortaya çıkan bir sonuçtur, kasıtlı değildir. Ama sonuç aynıdır: “Kobani olayları” olarak anılan halk isyanının tarihe yanlış biçimde geçmesine katkıda bulunmak.)

Bizim kanaatimiz kesindir: ***Olgular*** *Gerçek* gazetesinin tespitinin doğru olduğunu, Kobani olaylarının 6-8 Ekim arasındaki üç günlük sürenin ötesine taşarak 6-12 Ekim arasında, yani bütün bir hafta (tam yedi gün) sürdüğünü göstermektedir. Elinizdeki yazı, her şeyden önce, *Gerçek* gazetesi yazarlarının olaylar yaşanırken çok çeşitli kaynaklardan yararlanarak ortaya koyduğu bu tartışılmaz gerçeğin, Kobani halk isyanının 10. yıldönümü vesilesiyle *Gerçek* gazetesinin arşivinden çıkarılarak *Devrimci Marksizm*'in sayfalarında yansıtılması amacıyla kaleme alındı. Bu şekilde gelecekte Marksistler Türkiye'nin 2013-2015 zaman diliminde yaşadıklarını irdelediklerinde bu bilgiler daha erişilebilir hale gelmiş olacak.

Şimdi okura ikinci bir çağrımız var: Bir an bütün bu söylediklerimizin doğru olduğunu varsayarsak bunun *Gerçek* gazetesi dışındaki toplumsal ve siyasi aktörler açısından anlamını düşünme çağrısı bu. Esas olarak Kürt bölgesinde ve onun çevresinde Arap ve Kürt Suriyeli göçmenlerin de yoğun olarak yaşadığı illerde (resmî açıklamaya göre toplam 35 ilde) yaşanan olayları içinden yaşayanların, somut aktörlerinin, *Gerçek* gazetesinin açık kaynaklardan derlediği verilerle keşfettiği hakikatin farkında olmaması olanaksızdır. Öyleyse neden on yıldır herkes “6-8 Ekim Kobani olayları” kalıbına takıldı kaldı?

Buna ***devrimci bir halk isyanının resmî tarihi*** demekten kaçınmak zordur. Gerçeğin ne olduğu bilindiği halde adı konulmamaktadır. Bu, tipik bir resmî tarih durumudur. Ama bu resmî tarih örneğini olağan, standart, alışılmış resmî tarih örneklerinden ayıran çok tuhaf bir özellik vardır. Standart resmî tarih vak'alarında, resmî tarihi dayatan, iktidarı elinde tutan güçtür. Tarihin resmî versiyonunun çeşitli boyutlarını eğitim, yasal korunaklar, medya, anmalar, kutlamalar ve benzeri birçok unsurla yeniden üretir iktidardaki toplumsal güç. Bazen, belirli bir süre boyunca toplumda buna karşı çıkabilecek hiçbir aktör ortaya çıkmayabilir. Ama bir süre sonra, toplumda farklı güçler arasındaki dengeler değişince meydan okumalar, alternatif tarih anlatıları ortaya atılır, resmî tarih sorgulanmaya başlanır.

Burada ise bütün toplum aynı resmî tarih ögesini söz birliğiyle öne sürmektedir. Olaylar 8 Ekim'de sona ermiştir. Nokta. Bütün toplum elbette tarihin yazılmasında aynı güç ve etkiye sahip olmadığına göre, esas etkili olan güçlere bakmalıyız. Derhal somutlaştırabiliriz bu aktörleri: Bir tarafta devlet, öte tarafta Kürt hareketi. Bu olayda esas büyük aktörler bunlardır. Elbette, geriden gelen başka aktörler olabilir. Devletin genel söyleminden ayrışan burjuva güçler olabilir, Kürt hareketinin anlattığı versiyondan ayrışan sosyalist odaklar olabilir (nitekim *Gerçek* gazetesi ve Devrimci İşçi Partisi tam da bunun bir örneğidir). Ama bu örnekte büyük ve etkili güçler devlet ve Kürt hareketidir. İşte standart resmî tarihten farklılık. İsyancı da,

isyanı bastırmak için uğraşan devlet de aynı resmî tarihe yazılmıştır!

Bu iki gücün her birinin bu resmî tarihe angaje olmasının kendine özgü nedenleri vardır elbette. Bunları yazının bu aşamasında ortaya koymamız mümkün değil, zira önce olayların nasıl yaşanmış olduğunu tam olarak anlamak, tam bir radyografi çekmek gereklidir. Ancak bunu yaptıktan sonra, yazının sonunda devletin ve Kürt hareketinin neden aynı resmî tarihin kalıplarında ısrar ettiğini açıklayacak duruma gelebiliriz.

Sahici tarih

Biz *Gerçek* gazetesinin sayfalarında ortaya konulan tarihe “sahici tarih” adını vereceğiz. Daha önce de söylediğimiz gibi, bu yazının amacı, o sahici tarihi, bir gazetenin arşivinin erişilmesi nispeten zor kuytularından çıkararak tarih yazımı bakımından daha göz önünde işlev görebilecek bir yayın organı olan *Devrimci Marksizm*'in sayfalarına taşımak. Açık söyleyelim: Birkaç özel boyut dışında, bu yazıda yeni bir fikir ortaya koyacak değiliz. Kendimiz de dâhil *Gerçek* yazarlarının olaylar yaşanırken ortaya koyduğu sahici tarihi buraya aktarmaktır amacımız. Görevimizi böyle sınırlıyor ve bunun kendi içinde çok değerli olduğu yolundaki kanaatimizi tekrarlıyoruz.

Bu yüzden bu yazı aslında geçmişte yazılmış birtakım yazıların kolaj halinde bir araya getirilmesinden ve bunların bir ölçüde daha da berraklaştırılmasından ibaret olacak.

Kolajı okura sunmaya, *Gerçek* gazetesinin Kobani halk isyanı yaşanırken olan biten konusunda nasıl bir yayın yaptığını anlatmakla başlamamız, aktarılacak yazıların içeriğinin ve birbiriyle ilişkisinin kavranması bakımından yararlı olacaktır. Kobani isyanı yaşanırken ve hemen ardından, 11 Ekim, 12 Ekim ve 15 Ekim'de *Gerçek* sitesinde “Tozun dumanın arasından görülebilen” başlığını taşıyan, *Gerçek* gazetesini imzalı bir *yazı dizisi* yayımlandı. Üç yazıdan oluşan dizinin ilk yazısında olayların medya tarafından, ülkenin Batısında, özellikle Gezi döneminde politize olmuş kitleleri yanıltmak amacıyla büyük ölçüde çarpıtılan sosyo-politik özellikleri ortaya konuluyordu. Dizinin ikinci yazısı ise tam da elinizdeki yazının konusunu, yani “6-8 Ekim Kobani olayları” niteliğinin nasıl gerçeğin bilinçli biçimde gizlenmesi olduğunu, yaşanan olayların titiz bir tarzda irdelenmesi temelinde gösteriyordu. Dizi, Barzani ve Irak Kürdistan Bölgesi yönetiminin Kobani mücadelesi esnasında izlediği politika temelinde, bu önderliğin karakterini teşhir eden bir üçüncü yazıyla sona eriyordu.

İsyanın bir ay sonrasında, 7 Kasım tarihinde bu sefer bizim kişisel imzamızla, yaşanan olayların karakterini ortaya koyan bir yazı, “Çözüm süreci yarım kalırsa o bölgeyi yönetemez hale geliriz” başlığı ile yayımlanıyordu. Başlık aslında doğrudan doğruya o dönemin başbakanı Ahmet Davutoğlu'nun Ekim ayının sonlarına doğru AKP'nin bir örgüt içi toplantısında sarfettiği bir cümlenin alıntılanmasından oluşuyordu. Gerek bu cümle gerek olaylar üzerine basında yer alan haberlerden elde edilen *yeni* bilgilerle isyanın ne büyük ve ne kadar tehditkâr boyutlara ulaştığı anlatılıyordu bu yazıda. Arada, 22 Ekim'de, yine bizim imzamızla, “Gezi isyanından Kobani serhildanına” başlığıyla, Türkiye tarihinin bu iki önemli olayı arasındaki

ilişkiyi işleyen bir başka yazı da yayınlanmıştı.

Aşağıda önce *Gerçek* gazetesi imzasıyla yayınlanan dizinin üç yazısından ilk ikisine yer vereceğiz. Bu yazılardaki somut bilgiler o kadar önemli ki yazıların (o döneme özgü, bugün adı bile hatırlanamayacak devlet yetkililerinin açıklamalarıyla polemik yapmak amacıyla yazılmış bazı ikincil pasajlar istisna olmak üzere) pek az yerini keseceğiz, kestiğimiz yerleri de (...) işaretiyle göstereceğiz.

Sonra kendi imzalı yazılarımıza yer vereceğiz. Her bir yazının sonunda (özellikle genç okuyucularımızın o dönemi bilinçli siyasi özneler olarak yaşamamış olduklarını göz önüne alarak) bazı sonuçların altını daha kalın çizgilerle öne çıkaracağız. Bu yazı için yazılmış bir “Genel Tablo” bölümünde ise bütün bunlardan çıkarılabilecek sonuçları özetleyeceğiz. Bu alışılmamış sergileme biçimine başvuruyorsak, söz konusu yazıların (son kısa yazı hariç) okur tarafından bizce mutlaka bir bütün olarak okunması gereken zengin bilgiler sergilemesinden dolayıdır.

Gerçek imzasıyla yayınlanmış yazı dizisinin üçüncü parçasına yer vermiyoruz. Bu, o yazı önem taşıyor diye değil. Tam tersine. 1993-2004 arasında biz Özgür Gündem geleneğinde yayınlanan gazetelerde aralıksız olarak köşe yazarlığı yaptığımız için Kürt hareketinin birçok unsuruyla, yazılar, paneller, anma toplantıları, ödül toplantıları vb. vesilesiyle sürekli bir temas ve etkileşim içine giriyorduk. Bu dönem aynı zamanda Irak’ta Kürdistan Bölgesel Yönetimi’nin oluşum halinde olduğu ve sonunda ABD önderliğindeki “Gönüllüler Koalisyonu” tarafından gerçekleştirilen 2003 Irak işgalinin ertesinde resmen kurulduğu bir dönemdi. Bütün bu dönem boyunca, biz Kürt hareketine mensup birçok kişi ve çevreye karşı, Barzani önderliği ve onun yönetiminde kurulan siyasi oluşumun Kürt halkının toplam çıkarları açısından çok ciddi tehlikeler taşıdığını dile getirdiğimizde bazen çok sert tartışmalara girmek zorunda kalıyorduk. Bu sadece Barzani ile ilgili bir tartışma değildi, Kürt özgürlük mücadelesinin tutması gereken yol üzerine daha genel bir tartışmanın parçası olarak görülmeliydi. Bütün bunlardan dolayı, Barzani’nin 2013-2014’e geldiğimizde IŞİD karşısında Rojava’ya karşı takındığı kayıtsız, hatta Kürt halkının özgürleşmesi sürecine *ihanete varan* tutum büyük önem taşıyordu. Ama biz burada bu sorunu değil, spesifik olarak Kobani halk isyanını tartışıyoruz. Bu yüzden okurun dikkatini dağıtmamak için, bu yazıyı daha ileride başka bir bağlamda yayımlayacağız.

Öyleyse başlayalım. Önce ilk yazı.

1. Tozun dumanın arasından görülebilen (1): iç savaş kışkırtıcıları³

Kurban bayramının son gününden bu yana Türkiye’de yaşananlar, her türlü yalana, demagojiye, saptırmaya konu oldu. İktidar ve borazanları olayları tam anlamıyla Gezi ile başlayan halk isyanına yaklaştıkları gibi nitelediler. Tek fark orada “çapulcu”, burada ise “vandal” demeleri oldu. (...)

³ Bu yazı 11 Ekim 2014 tarihinde *Gerçek* imzasıyla yayınlanmıştır. <https://gercekgazetesi1.net/ulusal-sorun/tozun-dumanin-arasindan-gorulebilen-1-ic-savas-kiskirticilari>.

Şiddeti kim başlattı?

Günlerdir ortalığı kaplayan toz duman içinde kimin vandal, kimin katil, kimin saldırgan olduğunu gizlemek için hükümetin ve borazan basının yapmadığı kalmadı. Şimdi size bir tanıklık aktaralım:

“Edinilen bilgiye göre il başkanları, göstericilerin Kobani eylemlerinin başlangıçta sadece IŞİD saldırısına dikkat çekmek amaçlı demokratik gösteri hakkını kullanma şeklinde başladığını ifade ettiler. Ancak hükümetin talimatı doğrultusunda, güvenlik güçlerinin orantısız güç kullandığını belirten il başkanları, bu aşamadan sonra işlerin çığırından çıktığını ifade etti. Bazı il başkanları, geçmişte PKK’ye karşı nasıl Hizbullah kullanıldıysa, şimdi de Hüda-Par üyeleri ve kısmen de Hizbullah’ın göstericilere karşı kullanıldığını, bu konuda çok dikkatli olunması gerektiğini ifade ettiler.”

Kim bu il başkanları? CHP’nin Urfa, Diyarbakır, Van, Antep, Muş, Siirt, Hakkâri ve Erzurum il başkanları! Kaynak *Cumhuriyet* gazetesinde Ayşe Sayın’ın 10 Ekim günü yayınlanan çok önemli haberi. Demek ki tanıklık “bölücüler”den ya da solun bir partisinden gelmiyor. CHP kurmuş olduğu bu devleti korumayı başlıca görevi addeden bir partidir. Onun il başkanları konuşuyor. Hem de hükümeti yıpratma amaçlı propaganda için basına demeç verdikleri bir yerde değil. Kendi genel merkezlerinde yapılan bir toplantıda parti yönetimine bilgi vermek için konuşurken aktarıyorlar bunları.

Burada, Kürt hareketinin çeşitli temsilcilerinin söyledikleri CHP’nin bölge il başkanları tarafından bütünüyle doğrulanıyor. Bu demektir ki, Efsan Ala’nın⁴ polisi şiddete “misliyle” karşılık vermemiştir. Şiddeti başlatan taraftır. Polis, özellikle Kürt illerinde, ama aynı zamanda İzmir’de de Kobani halkı ile dayanışmasını gösteren Kürt ve Türk halklarına karşı, gaz kapsüllerinin yanı sıra gerçek mermilerle saldırmıştır.

(...)

Yukarıdaki alıntının son kısmını, okuyucularımızın dikkatinden kaçması ihtimali dolayısıyla burada tekrar aktarıyoruz:

“Bazı il başkanları, geçmişte PKK’ye karşı nasıl Hizbullah kullanıldıysa, şimdi de Hüda-Par üyeleri ve kısmen de Hizbullah’ın göstericilere karşı kullanıldığını, bu konuda çok dikkatli olunması gerektiğini ifade ettiler.”

“Kullanılan” bir güçten söz ediyoruz. (...) 1990’lı yıllarda Hizbullah, PKK’ye karşı kullanılan vahşi bir katiller çetesi idi. Öcalan yakalandıktan sonra 2000’li yılların başında başa bela olmasın diye ezildi, devletle kirli pazarlıkların muhtemelen esas mimarı olan önderi “çatışmada ölü ele geçti”. O süreçte şu gerçeğe bütün Türkiye tanık oldu: bu, insanları işkence ederek öldüren ve bunu videoya kaydeden, cesetlerini yerin kırk kat dibine beton yığınının altına gömen bir korku şebekesidir! Sonra 2009’dan itibaren dikkatli biçimde atılmış adımlarla yeniden canlandırıldı. Önce liderleri hapisten çıkarıldı ve yurtdışına kaçmalarına izin verildi. Sonra hareket “legale çıktı”, Hüda-Par oldu. Bu legal parti de Tayyip Erdoğan’ın Kürt bölgesindeki ana muhataplarından biri haline geldi. İşte günü geldi, şimdi de kullanılıyor!

4 Dönemin içişleri bakanı. Olaylar başlayınca bir kabadayı edasıyla “şiddet misliyle karşılık bulacaktır” diye açıklama yapmış, daha doğrusu tehdit savurmuştu.

Kemalizme gönül veren Geziciler, uyanın!

Gözü Kürt düşmanlığıyla dönen ulusalcılar bütünüyle Kürt halkının mücadelesinin karşısında duruyor. Bu olağan. Ama Gezi ile başlayan halk isyanı döneminde Erdoğan ve AKP hükümetini sarsan büyük kitleler arasında yer alan, Kemalizme gönül vermiş ama Kürt halkına düşman olmayan kitleler de o dönemde aldıkları dersleri bütünüyle unutmuş ve kendi köşelerine çekilmiş gibi görünüyor. Tartışmalarda öne sürülen, “ama Atatürk heykeli yakıldı”, “Atatürk büstü ile top oynadılar”, “bayrağı indirdiler” türünden gerekçeler.

Burada çok ciddi bir dar görüşlülük söz konusu. Bugün sokaklarda hayatını ortaya koyarak Kobani halkını savunmaya çalışan Kürt halkı, Ortadoğu çapında DAİŞ (İŞİD) ile, Türkiye’de sokakta Hizbullah ve İBDA-C ile, hükümet olarak da AKP ile mücadele ediyor. Onların mücadele ettiği akımların her birinin laikliğe düşman olduğu, Kürtlerin ise bugün bu tür bir laiklik düşmanlığına darbe vurmamak bakımından en önemli güç olduğu açık bir gerçek değil mi? Kemalist duyarlılığı olan kitle Kürt halkına uzak durmakla ne kadar büyük bir hata yapmakta olduğunu hesaplamıyor. İŞİD’e, Hizbullah’a, AKP’ye pratik darbeyi vuran Kürtler. İnsan kendi davası için bu kadar önemli bir hareketten uzak durur mu?

Atatürk sembollerine saldırıya gelince, bu sadece Atatürk’ün Kürtlerin ezilmesinin sembolü olan bir temsili figür olarak algılanmasından. Yoksa Kürtler laik cumhuriyetin karşısında olduğundan değil. Görev Kürtlerin ezilmediği yeni bir toplum kurulması için mücadeledir, aradaki mesafeyi ortadan kaldıracak olan bunun için mücadeledir.

Kürt hareketinin hakikati

Yaşanan serhildan, aynı zamanda Kürt hareketinin içindeki farklı yaklaşımları da yüzeye çıkartmıştır. Bu başlı başına önemli bir konudur ve bir başka yazıda incelenecektir.

Serhildan Türkiye’yi ve her bir siyasi ve ideolojik akımı ciddi bir muhasebeye mecbur edecek kadar önemli bir sarsıntıdır. Toz duman içinde de olsa bu muhasebeyi yapmak gerekiyor.

(Dizinin ilk yazısı burada sona eriyor.)

2024’te bir özet: Kobani ile Gezi’nin temel bir farkının arka planı

Kobani isyanı önce 30’un, sonra 40’ın, en sonunda 50’nin üzerine çıkan ölü sayısı ile Gezi’den çok farklı bir tablo çiziyor. Gezi’de hareketin sembolik kahramanı olarak kabul edilen 7 ya da 8 kişinin yanı sıra kazara ölen vb. birkaç kişi eklense bile toplam ölü sayısı 10 civarındadır. Dolayısıyla, Gezi’nin zaman zaman “masum”, hatta “barışçıl” bir hareket, “çevre” kaygısıyla girişilmiş bir “protesto” olarak sunulması mümkün olmuştur. Oysa Kobani’ye yaklaşım bambaşkadır: Kobani isyanı bir *kalkışma*, bir *terörist eylem* örneği olarak gösterilmiştir. Burada kullanılan bir koz da Gezi’de devlet binalarına kitlesel saldırı örneği çok azken, Kobani’de karakollara, hükümet konaklarına, belediye binalarına saldırının yüksek sayıda olmasıdır. Üstelik şiddet vak’aları Kobani’de çok daha kısa bir süre içinde böylesine

yüksek olmuştur. Gezi en az 15-20 gün süren bir mücadeledir. (Aslında iniş çıkışlarla Eylül'e kadar devam etmiştir, ama isyanı salt Haziran ayına sığdıranların bakış açısıyla bile toplumda bir mutabakat konusu olan 6-8 Ekim arasındaki kısa süreye göre çok daha uzun bir zaman dilimine yayıldığı kesindir.)

Bu ilk yazının ana tezi, bu şiddeti devletin başlattığı, olayların devletin baskısı ve saldırısı dolayısıyla çığırından çıktığıdır. Yani Kobani de aynen Gezi ile başlayan isyan gibi bir büyük halk hareketidir. Teröristlerin işi falan değil.

Bu yazı bizim şimdiki amaçlarımız bakımından sadece arka planı oluşturuyor. Esas argümana dizinin şimdi okumaya başlayacağımız ikinci yazısıyla giriyoruz.

2. Tozun dumanın arasından görülebilen (2): Kürt hareketinde farklılaşma⁵

Son günlerde Türkiye'nin dört bir yerinde, ama özellikle Kürt illerinde yaşanan büyük halk hareketi öylesine karmaşık biçimler aldı ki, işin gerçek karakterini anlamak, çatışma ve ölümlerin ötesinde alanı belirleyen siyasi güçlerin titiz bir analizini yapmak ilk anda zor görünüyor. Ama bütün bu kargaşa görünümüne rağmen, bazı ana eğilimleri şimdiden saptamak mümkün. Dün hükümet ve borazan basının iç savaş kışkırtıcısı yaklaşımını inceledik. 1990'lı yıllarda Kürt halkı içinde bir iç savaş örgütü olarak devlet eliyle büyütülmüş olan Hizbullah'ın Hüda-Par adı altında AKP hükümeti tarafından hortlatılmış olduğuna ve bu serhildan ile birlikte göreve sürüldüğüne işaret ettik. Gezicilerin olaylardan uzak ve Kürt halkına mesafeli durmasının tarihi bir hata olduğunun altını çizdik. Bugün olayların gelişiminin Kürt hareketi konusunda çok önemli bir dizi hakikati ortaya koyduğuna dikkat çekeceğiz.

İmralı'dan gelen esrarengiz mesaj

Tarihler bile önemli. Olguları teker teker sıralayalım. 9 Ekim günü Kürt halkının önemli kurumları, HDP, DTK ve DBP Diyarbakır'da hep birlikte bir basın toplantısı düzenledi. Bu toplantıda Selahattin Demirtaş başka şeylerin yanı sıra, çok önemli, hatta başka koşullarda belirleyici olabilecek bir açıklama yaptı. Bir gün önce Abdullah Öcalan'dan yazılı bir mesaj geldiğini ifşa etti. Bu mesajın içeriği "Provokasyonlara izin verilmeden demokratik tepkilerin gösterilmesi" olarak özetleniyor.

Bu yazılı mesajın olağanüstü karakteri insanı hemen düşündürmeli. Bu mesaj İmralı'dan nasıl çıktı? Bunun tek cevabı olabilir: devlet çıkarttı! Bu cevabın peşi sıra ikinci soru gelir: neden? Çünkü devlet olayları kendi başına bitiremiyor, serhildanı bastıramıyor, o yüzden Kürt halkı üzerindeki en yüksek otoriteye sahip olan siyasi şahsiyetin, Öcalan'ın yardımına muhtaç duruma düşüyor. Sonuç bir: demek ki, Efkân Ala ve Yalçın Akdoğan ile başlayan, Cumhurbaşkanı yaveri Ahmet Davutoğlu ile devam eden, en sonunda Tayyip Erdoğan ile doruğuna ulaşan "asarız keseriz" dilinin mezarlıktan geçerken ıslık çalmaktan farkı olmadığı ortaya çıkıyor. ***Bu hükümet, serhildana karşı Abdullah Öcalan'dan yardım dilenecek duruma düşmüştür!***

⁵ Bu yazı 12 Ekim 2014 tarihinde *Gerçek* sitesinde yayınlanmıştır. <https://gercekgazetesi1.net/ulusal-sorun/tozun-dumanin-arasindan-gorulebilen-2-kurt-hareketinde-farklilasma>.

Ama esrarengiz mesajın önemi bununla sınırlı değildir. Tarihleri saptamaya devam edelim. Demirtaş, Öcalan’ın mesajını “dün” diyerek 9 Ekim’de açıkladı. HDP serhildanın zincirlerinden boşanır tarzda başlamasına yol açan açıklamayı 6 Ekim Pazartesi akşamı yapmıştı. 7 Ekim bütün Kürt illeri ve Batı’nın çeşitli kentleri ayağa kalktı. Demek mesaj 8 Ekim’de gelmiş oluyor. Demirtaş bunu bütün toplumun duyacağı şekilde 9 Ekim’de açıklıyor.

Öcalan’ın mesajına rağmen ne oldu? Serhildan devam etti. 10 Ekim günü özellikle sarsıntılı bir gün oldu. Bingöl’de polisler saldırı o günün olayı. Antep’te ve Dargeçit’te büyük olaylar yaşandı. Kürt illeri sarsılmaya devam etti. Bu yazının kaleme alınmakta olduğu 12 Ekim sabahı bile olaylar durulmuş değil.

Bütün bunlar Öcalan’ın mesajından sonra, ona rağmen oluyor. Örneğin, *Cumhuriyet* gazetesinin bu konudaki manşeti “Diyalog çağrısı yetmedi”. Alt başlık ise “İmralı’yı da dinlemediler”. Bunun anlamı şu: pratikte alanda büyük kitleler, Öcalan’dan bile bağımsızlaşma eğilimindedir. Bunun en ileri ifadesi gençlik içinde görülmektedir. Ama bu tutum gençlikle sınırlı değildir.

Kandil farklı bir yöne bakıyor

Sadece olaylar devam etmedi. Öcalan’dan mesaj geldiği gün KCK’den de bir mesaj geldi. KCK eylemlere devam diyordu açıkça: “Halkımız haklı ve meşru mücadelesini zafere kadar yüksek bir kararlılıkla sürdürmelidir. Milyonlar sokaklardan ve mücadele alanından çekilmemelidir. Halkımız; mücadeleden atılacak her geri adımın önümüzdeki günler, aylar ve zamanlarda daha büyük bedellere mal olacağı bilinciyle hareket ederek, mücadelesini kesintisiz yükseltmelidir.” Burada bir noktayı gözden kaçırmak için siyasetin inceliklerinden bihaber olmak gerekir. KCK sadece halkı açık açık mücadeleyi sürdürmeye çağırıyor. Geri adımlara karşı uyarı yapıyor. Bunun siyasi olarak daha büyük bedellere yol açacağını vurgulayarak **mücadelenin bırakılmasının önünü kapatıyor**. KCK kadar deneyimli bir siyasi öznenin bunu neden yaptığını sormadan ilerlemek çok yanlış olur. KCK, Kürt hareketi içinden bazı aktörlerin mücadelenin durdurulması yolunda çağrı yapacağını hesaplamış olmalıdır. Yoksa bu denli deneyimli bir örgüt durup dururken “mücadeleden atılacak her geri adım” a karşı polemik yapmazdı!

Sonuç çıplaktır: Aynı gün (8 Ekim) İmralı’dan gelen mesaj “provokasyonlar” a karşı bir uyarı vurgusu içerirken Kandil’den gelen mesaj “her geri adım” a karşı kitleyi donatmaya çalışıyor. *Gerçek* gazetesinin ve Devrimci İşçi Partisi’nin tarihi 2013 Newroz’undan bu yana vurguladığı Kürt hareketi içindeki farklılaşmalar büyük bir testte bütün çıplaklığıyla ortaya çıkmıştır.

Gençlik meydan okuyor

İş bununla da kalmadı. Çok daha çarpıcı bir gelişme 11 Ekim’de geldi. Yurtsever Devrimci Gençlik Hareketi (YDG-H) yazılı bir açıklama yaptı. Bu açıklamayı uzun uzun okumak çok öğreticidir:

“Biz Kürdistan’ın direnen ve Kürdistan topraklarını direnişiyle her yerde serhildanları yükselterek özgürleştirmesi gereken, öz savunma içinde bulunması gereken bir gücüz. Yani biz Kürdistanlı gençleriz. Önder Apo’nun açıklamasını doğru algı-

lamak gerekir. Direnişi süreklileştirmek gerekir. Bu temelde öz savunmayı geliştirerek halkımızın ve topraklarımızın savunmasını yapmalıyız. Önder Apo'dan kesin bir talimat olmadan kesinlikle eylemlerimiz devam edecektir. Bu konuda son söz Önder Apo'nundur.

Serhildan sürecinde okul, bayrak yakma ve büst yıkmanın bizimle bir alakası olmadığı bilinmelidir. Ancak yandaş ve işbirlikçi medya eliyle yapılmak istenen, bu tür girişimleri ön plana çıkararak, son derece bilinçli gelişen serhildanı manipüle etmektedir.

Tüm gençlik sokak sokak örgütlenmelidir. Eylemler büyüyerek devam etmelidir. Yapılan açıklamalar doğru algılanmalı ve serhildan daha örgütlü bir temelde öz savunma gerçekleştirerek cevap bulmalıdır.

Büyük serhildanımızı halkımıza kutluyor başarıya ulaşana kadar halkımızın hizmetinde olduğumuzu duyuruyoruz.”

YDG-H'nin önderleri bu incelikli mesajla uzun vade için ne amaçlıyorlar, bunu bilmek zor. Ama kısa erimde, Öcalan'ın mesajının “provokasyonlara izin verilmeden” kısmını “provokasyonları zaten biz yapmadık” diye cevaplandırarak “demokratik tepkilerin gösterilmesi” kısmını vurgulayarak “direnişi süreklileştirme” sonucunu çıkararak **HDP'nin “sağduyu çağrısı”na bir solduyu ile cevap verdikleri kesindir!**

Dinamikleri doğru okumak

Toz duman arasından görülebilen başka şeyler de var. Serhildan gibi bir deneyim bütün siyasi güçler için testtir, bu testin sonuçlarını değerlendirmeye devam edeceğiz. Ama Kürt hareketi içinde serhildan karşısında çıplak göze görünür hale gelen bu farklılaşmanın bir ilk bilançosunu çıkarmak bundan sonra yapılacaklar konusunda yol gösterecektir. Bekleyemez.

Önce yukarıdan beri anlatılanları kısa bir tablo halinde sıralayalım:

6 Ekim: HDP halkı tepki göstermeye çağırıyor

7 Ekim: Halk tepkisini göstermeye başlayınca AKP hükümeti polis şiddeti ve Hüda-Par adlı iç savaş örgütünün harekete geçirilmesiyle ortalığı kana buluyor.

8 Ekim: AKP hükümeti kendi döktüğü kanın kendisi aleyhine çalışacağından korkarak İmralı'dan yardım istiyor. İmralı provokasyonlara karşı uyarıda bulunuyor.

8 Ekim: Kandil bir açıklamayla halkı mücadeleyi kararlılıkla sürdürmeye çağırıyor, “her geri adım” a kapıyı kapatıyor.

9 Ekim: Kürt kurumları HDP, DTK ve DBP adına Selahattin Demirtaş “sağduyu çağrısı” yapıyor, bu çağrının aynı zamanda Abdullah Öcalan'ın çağrısı olduğunu ekliyor.

10-11 Ekim: İmralı ve HDP'nin çağrılarına rağmen mücadele devam ediyor.

11 Ekim: YDG-H açıklama yaparak İmralı'nın açıklamasını farklı yorumluyor ve “Zafere kadar serhildanı yükseltelim, devrimimizi inşa edelim” diyor.

Gerçek gazetesi ve Devrimci İşçi Partisi, 2013 Newroz'undan bu yana geçen bir buçuk yıl boyunca genel olarak sol, özel olarak da HDP içinde Kürt hareketine asimile olma yolunda ilerleyen sol “çözüm süreci”nden hiçbir ciddi kuşku duymazken

sürekli olarak iki noktaya işaret etti.

Birincisi, Rojava sorunu varken çözüm süreci (bundan meram ne olursa olsun) muazzam kırılğan bir karakter taşımaktaydı. Nitekim bugün herkesin kafasından aynı soru geçiyor: “Çözüm süreci çöktü mü?” Henüz bu konuda keskin bir yargı verilemez, ama Rojava sorununun çözüm sürecini çökertebilecek kadar büyük bir çelişkiyi bağrında taşıdığı siyasetten en bihaber olan insanların bile kabul edeceği kadar çıplak biçimde ortaya çıkmıştır.

İkincisi, daha 2013 Newroz’undan başlayarak biz Kürt hareketi içindeki farklılaşmalardan söz ettik; İmralı’nın, Kandil’in, HDP, DTK, DBP üçlüsünün, Kürt yoksullarının ve Kürt gençliğinin eğilimlerinin ve politikalarının nasıl değişik yönlere işaret ettiğini vurguladık. Bunun sonucunda da solun “çözüm süreci”ne yaklaşımının genel olarak yanlış olduğunu altını çizdik. İlk büyük test bunun doğruluğunu bütünüyle kanıtlamıştır.

Bu yazının bir sonraki bölümünde Kobani krizinde ve serhildan içinde Barzani’nin tavrının Irak Kürtlerinin bu liderine tuttuğu ışığa değineceğiz.

(Dizinin ikinci yazısı burada sona eriyor).

2024’te bir özet: Ortaya çıkan gizlenemez olgular

Bu yazının önemi üzerine bir açıklama sanırsanız gerekli dahi değildir. Yazı, (1) hem Kobani isyanının ta Ekim ayının 12’sine kadar devam ettiğini gösteriyor, (2) hem bunun Öcalan’ın ve HDP’nin geri çekilme çağrılarına rağmen gerçekleştiğine dikkat çekiyor, (3) hem dolayısıyla Kürt hareketi içinde o aşamada çok farklı siyasi yönelişlerin mevcut olduğunu ortaya koymuş oluyor ve (4) hem de “6-8 Ekim” tarihlerinin resmî tarih haline gelmesinin en azından Kürt hareketi açısından bu gerekçelerden kaynaklandığını açığa çıkarmış oluyor.

Şimdi okuyacağımız ve Sungur Savran imzasını taşıyan yazı bütün bunları yeni bilgilerle destekliyor. Ayrıca, her verinin Kobani’nin ne kadar büyük ve etkili bir halk hareketi olduğunu açığa çıkardığını vurguluyor.

3. “Çözüm süreci yarım kalırsa o bölgeyi yönetemez hale geliriz”⁶

Böyle dedi Davutoğlu. Türkiye Cumhuriyeti hükümetinin başbakanı Ahmet Davutoğlu. Tekrar ve dikkatle okuyalım: “Çözüm süreci yarım kalırsa o bölgeyi yönetemez hale geliriz.”

Dikkatle okuyalım çünkü Türkiye’nin içinden geçmekte olduğu durumu hiçbir solcunun anlayamadığı kadar berrak biçimde anlatan bir cümleyle karşı karşıyayız. Bir hükümetin görevi nedir? Bir ülkeyi, bütün bölgeleriyle birlikte yönetmek değil mi? O hükümetin başındaki kişi ne demiş? “...o bölgeyi yönetemez hale geliriz” demiş. Neden? Çünkü 6-7 Ekim’de başlayıp yaklaşık bir hafta süren olaylar karşısında hükümetin beti benzi atmıştır. Ne zaman söylüyor? 23 Ekim günü, partisinin

⁶ Bu yazı 7 Kasım 2014 tarihinde Sungur Savran imzasıyla *Gerçek* gazetesi sitesinde yayınlanmıştır. <https://gercekgazetesi1.net/ulusal-sorun/cozum-sureci-yarim-kalirsa-o-bolgeyi-yonetemez-hale-geliriz>.

Akdeniz bölgesi milletvekilleriyle görüştüğü bir toplantıda. Yani olayların sona ermesinin üzerinden neredeyse iki haftaya yakın süre geçtikten sonra. Çünkü yaşanan, kelimenin gerçek anlamıyla bir serhildandır. Yani halk isyanıdır. Ve gücü öylesine büyük bir potansiyeli ortaya koymuştur ki, başbakan artık “yönetemez hale gelmek”ten korkmaktadır!

Kürt hareketine iltihak eden kanadından ulusalcısına, sol liberalinden Stalinistine, Türkiye sosyalist hareketinin Marksizmden ne kadar kopmuş olduğunun en iyi göstergelerinden biri, hâkim sınıf sözcülerinin, devlet yetkililerinin, emperyalistlerin ezilenlerin saflarında gördüğü gücün zerresini görememeleridir. Daha önce yazdık, tekrarlayalım: Türkiye neredeyse bir yıllık bir sürenin içinde iki halk isyanı birden yaşamıştır. 6-7 Ekim’de başlayan Kobani serhildanından sonra bu tarihi önemdeki olaya, yani bir yıl içinde iki halk isyanı yaşanmasına değinen tek bir sosyalist harekete, tek bir satıra biz rastlayabilmiş değiliz. Bu AKP için faşizm odaklı sterilize rejim tahlilleri yapmaktan da, ikinci cumhuriyetin ne kadar ilerlemiş olduğu konusunda yüksek fikirlerden de, cumhuriyetin içinin nasıl doldurulacağından da önemlidir, ama sol bu meseleyi gündemine almaz, çünkü göremez. Sol, önce başka ülkelerdeki devrimler konusunda körlük göstererek başladı: Tunus ve Mısır’da yaşanan devrimleri tanıyamadı. Şimdi artık kendi yaşadığı topraklarda yaşananları göremiyor. Serhildan sol için görünmez kalmıştır. Varsa yoksa baskı ve zulümden, AKP faşizminden yakınma. *Cumhuriyet* gazetesi yazarı Aydın Engin gibi ayağa kalkmış Kürt halkını AKP’den öğrendiği terimle “vandallar” diye anabilen örneklerin sözünü bile etmiyoruz! Kim bilir kaç solcunun ruh durumunu açıkça ifade etmiştir!

Tarihin asıl aktörleri olan büyük halk kitleleri sol için görünmez hale gelmiştir.

“Erdoğan farkında mı, Diyarbakır düştü bile..”

Bu yazıda gazeteci Hasan Cemal’in Kobani serhildanı sırasında bölgeye yaptığı yolculuktan edindiği bilgi ve izlenimlere sık sık değineceğiz. Yukarıdaki alt başlıkta verdiğimiz alıntı, Hasan Cemal’in yazdığı yazılardan birinde yer alıyor (<http://t24.com.tr/yazarlar/hasan-cemal/turklerle-kurtler-birlikte-yasayacaklarsa-bunun-yolu-artik-kobaneden-geciyor,10353>). Diyarbakır bu sefer düşmedi. Ama Ahmet Davutoğlu bir dahaki sefere düşebileceğini gördüğü için “yönetemez hale gelmek”ten söz etmektedir.

Saptanması gereken ilk nokta şudur: Kobani serhildanında on binler, yüz binler mücadeleye katılmışlardır. Bazı tanıklıkları dinleyelim. “Televizyon açık. Sterk TV, Ronahi TV gibi Kürt kanallarına bakıyoruz. (...) Televizyon ekranlarındaki görüntüler çarpıcı. Meydanlar dolu, sokaklardan sel gibi kalabalıklar akıyor.” (<http://t24.com.tr/yazarlar/hasan-cemal/apoletli-kemalizmden-cubbeli-kemalizme,10345>). Siz kendiniz büyük kanallarda hiç böyle şeyler gördüğünüzü, büyük gazetelerde böyle fotoğraflara rastladığınızı hatırlıyor musunuz? Varsa yoksa Atatürk büstünün başıyla top oynama, yanan okullar, polisle çatışan gençler, bozkurt işareti yapan kılıçlı satırlı faşistler.

Bir başka tanıklık: “Biraz sonra, yanıp sönen ışıklarla tencere tava eylemi başlıyor. Ve kadınların çektikleri zılgıtlar gecenin karanlığını yırtıyor.” Hasan Cemal

Diyarbakır’dan yazıyor. (<http://t24.com.tr/yazarlar/hasan-cemal/hapis-iskence-surgun-olum-kurtlerin-korkacagi-ne-kaldi-ki,10368>). Siz hiç Kobani serhildanında aynen Gezi ile başlayan halk isyanında olduğu gibi kadınların tencere tava eylemi yaptığını duymuş muydunuz? Varsa yoksa yanan Atatürk heykeli, sokaklarda yatan ölümler, ana meydanları işgal etmiş tanklar.

Bir başka tanıklık: “Diyarbakır’da 7 Ekim Salı gecesi kanlı gelişmelerin yaşandığı sokakların tanıkları, olayları anlattı. Gündüz Kobani’deki IŞİD saldırısını protesto eden on binler, akşam saatlerinde de caddelerde, sokaklarda yürüyordu.” Hayır, tanıklık bu sefer Hasan Cemal’den değil. “Türk basınının amiral gemisi” olmakla övünen *Hürriyet* gazetesinin dürüst bir muhabiri, Gülden Aydın, nasıl olduysa haber merkezinin sansürünü aşmış bir haberinde yazıyor (“Balkondaki tanık anlattı”, *Hürriyet*, 10 Ekim 2014). Gece ne olduğunu birazdan göreceğiz.

Diyarbakır’dan sonra ölümlerin yaşandığı bir başka kentten, Antep’ten tanıklık:

“Güzelvadi’nin kozmopolit bir mahalle olduğunu söylemek mümkün. Burada Türk, Kürt ve Alevi yurttaşlar birlikte yaşıyorlar. Taş ailesinin en büyük oğlu Reşit Taş hedef seçildiklerini anlatarak şu bilgileri veriyor: ‘Biz bir Kürt ailesiyiz, mahalif bir yapımız var, bir tehdit olarak görülüyoruz bu nedenle evimizi taradılar!’”

“Taş olay gününe ait tüylerimizi diken diken eden daha detaylı bilgiler de veriyor: ‘Mahallemizde iki aydır Kobani’ye destek eylemleri sürüyordu. 9 Ekim’e kadar hiçbir problem yaşanmadı. Söz konusu gün de akşamüstü saatlerinde eylemler vardı.’”

Bu da Kürt basını ya da sosyalist basın değil. *Cumhuriyet*’in bir muhabirinin, Erk Acarer’in bir haberi (“Güzelvadi semti delik deşik”, *Cumhuriyet*, 13 Ekim 2014). 9 Ekim gecesi neler olduğunu da birazdan göreceğiz.

Bütün bu tanıklıklar Kürt basınının dışından geliyor. Bunlara bütünüyle karşı kamptan bir tanığı ekleyelim. İçişleri Bakanı “misliyle” Efkân Ala, 10 Ekim günü, olayların orta yerinde yaptığı açıklamada eylemlerin 35 ile yayıldığını açıkladı.

Bütün bunlar gösteriyor ki büyük halk kitlelerinin katıldığı muazzam bir halk isyanı yaşanmıştır. Kürt hareketinin en deneyimli isimlerinden, halen Mardin Belediye Başkanı olan Ahmet Türk’ün Hasan Cemal’e tanıklığı ile bağlayalım bu ilk sonucumuzu:

“Hasan Cemal, bak bu iki gündür yaşananlar Kobanê serhildanıdır, ayaklanmasıdır. Örgütlü bir yapının ötesinde, halkın kendiliğinden isyanıdır bu...”

Sonra ekliyor: “Bugüne kadar bizim partiye hiç oy vermemiş olanlar... AKP’ye oy atmış olanlar... Hepsi Suruç’taydı. Onlar da sokağa çıktılar” (<http://t24.com.tr/yazarlar/hasan-cemal/apoletli-kemalizmden-cubbeli-kemalizme,10345>).

Kobani serhildanına verilen yanıt

Kobani serhildanı, devletin hazırlıklı olduğu için halkın üzerine dört koldan saldırdığı Kürt illerinde odaklaşmıştır. Bu yüzden altı ayda sekiz ölümün yaşandığı Gezi ile başlayan halk isyanından farklı olarak Kobani serhildanında bir haftada 40’ın üzerinde ölüm gerçekleşmiştir! Dikkat edilsin: Ölümler sonuçtur. Toplumsal olaylarda ölümler üzerinde titizlikle durmak gerekir, ölümlerin engellenmesi için elden ne gelirse yapmak gerekir. Ama ölümlerin nedenlerini kavramak, sosyal ve

politik köklerini anlayarak bunların üzerine gitmek ağlaşmaktan çok daha etkilidir.

Dört koldan dedik. Bir, polis, İki, halk isyanında görülmemiş şekilde asker şehir meydanlarına inmiştir. Üç, Hüda-Par kod adını kullanan, AKP'nin Kürdistan'daki iç savaş örgütü Hizbullah. Dört, gelecekte isyan ve devrim yaşandığı takdirde AKP ile aynı safta yer alacağı şimdiden belli olmuş olan MHP faşistleri.

Şimdi *Hürriyet* gazetesinde Diyarbakır'da halkın on binleriyle gösteri yapmasına tepkinin ne olduğu konusundaki tanıklığa kulak verelim. Yukarıda yaptığımız kısa alıntıyı da başa alacağız ki olay bütünlüğü içinde kavranabilsin:

“Diyarbakır'da 7 Ekim Salı gecesi kanlı gelişmelerin yaşandığı sokakların tanıkları, olayları anlattı. Gündüz Kobani'deki IŞİD saldırısını protesto eden on binler, akşam saatlerinde de caddelerde, sokaklarda yürüyordu. İddialara göre, bu yürüyüş sırasında HÜDA-PAR hedefte değildi. Bir görgü tanığı, Hizbullahçılar'ın, güçlü oldukları 5 Nisan ve Direkhane mahallelerinde, Peynirciler Pazarı'nda ellerinde sopalarla 30-40'ar kişilik gruplar halinde öbeklenmeye başladığını anlattı. ‘PKK’yı buradan geçirtmeyeceğiz’ sloganları atılıyordu. Tarafsız insanların ricaları da gelişmeleri engelleyemedi. O gece Bayramoğlu semtinde yaşayan bir başka görgü tanığı, 19.00 ana haberleri bitince balkona çıkıp göstericileri seyretmeye başladı. Saat 20.00 civarıydı. Çatışmalara evinin balkonundan tanık olan Diyarbakırlı'nın anlatımına göre, sokağın üst tarafında beyaz bir minibüs belirdi. Diyarbakır Çevik Kuvvet Merkezi'ne yakın noktada duran minibüsten sakallı bir grup indi. Görgü tanığı şöyle devam etti: ‘Ellerinde Kalaşnikoflar vardı. Göstericileri taradılar. O anda 2 kişi hayatını kaybetti. Yaralananlardan bir kişinin de daha sonra öldüğünü duydum. Bizim semtte Batıkent Boş Tarlası olarak bilinen imara kapalı, çok büyük ve herkesin gözünün önünde bir tarla vardır. Minibüstekilerin taramasından sonra kalabalık içinden siyah giysili ve yüzleri maskeli 30 kişilik bir grup ayrılıp bu tarlaya gitti. Toprağı eşip poşetler çıkardılar. Gelip sokak lambasının dibinde, 5 Kalaşnikof'a şarjörleri taktılar. Ana caddede, ellerinde silah; koşarak gittiler. Çok yakınlarında polis ve panzerler vardı’” (Gülden Aydın, “Balkondaki tanık anlattı”, *Hürriyet*, 10 Ekim 2014).

Hüda-Par kod adlı Hizbullah

Sıra Antep'te olayların nasıl geliştiğini anlamaya geldi. Burada da yukarıda *Cumhuriyet* gazetesinden yaptığımız kısa alıntıyı tekrarlayıp tamamlayacağız:

“Güzelvadi'nin kozmopolit bir mahalle olduğunu söylemek mümkün. Burada Türk, Kürt ve Alevi yurttaşlar birlikte yaşıyorlar. Taş ailesinin en büyük oğlu Reşit Taş hedef seçildiklerini anlatarak şu bilgileri veriyor: ‘Biz bir Kürt ailesiyiz, muhalif bir yapımız var, bir tehdit olarak görülüyoruz bu nedenle evimizi taradılar!’

Taş olay gününe ait tüylerimizi diken diken eden daha detaylı bilgilerde veriyor: ‘Mahallemizde iki aydır Kobani'ye destek eylemleri sürüyordu. 9 Ekim'e kadar hiçbir problem yaşanmadı. Söz konusu gün de akşamüstü saatlerinde eylemler vardı. Hava karardıktan sonra mahallenin yukarı tarafında 300-400 kişilik bir grubun tek birer getirerek geldiğini gördük. Grubun mahallede yaşayanlarla hiçbir ilgisi yoktu. Semtte o güne dek görmediğimiz kişilerdi. Ellerinde pompalı silahlar, palalar, bıçaklar ve sopalar vardı. Etrafa rastgele ateş açtılar.’

Sözlerini ‘Bu insanların organize bir şekilde mahalleye taşındıklarını düşünürüz’ diye sürdüren Taş konuyla ilgili çarpıcı detaylar da aktarıyor: ‘Bu kişiler mahallenin alt taraflarına doğru indiler Güzelvadi’de herkes sokağa çıktı ve grubu önlemeye çalıştı. Bu sırada polislerin göstericilere hiçbir biçimde mücadele etmediğini, aksine onların önünü açtığını ve hatta destek verdiğini açıkça gördük.’

Taş evlerinin kurşunlanma olayının ise, mahallenin alt taraflarında çatışmalar devam ederken gerçekleştiğini sözlerine ekliyor. Tam bu noktada mahallelinin de teyit ettiği önemli bilgiler gün ışığına çıkıyor: ‘Evimize kurşun sıkanlar sivil polislerdi art arda 155’i aradık yardım istedik fakat saatler geçmesine rağmen hiç kimse gelmedi. Ertesi gün olay yeri incelemesi için de gelen olmadı. Can güvenliklerini bahane ettiler.’ Şahinbey ilçesi Güzelvadi mahallesinde yaşananlar Gaziantep’te neler olduğunu ve bundan sonra nasıl şeyler yaşanabileceğinin ipuçlarını da veriyor.” (Erk Acarer, “Güzelvadi semti delik deşik”, *Cumhuriyet*, 13 Ekim 2014).

Bu da MHP. Antep’teki olaylarda çekilen hemen hemen bütün fotoğraflarda palalı, kılıçlı gençlerin bozkurt işareti yaptığı kolayca görülebiliyor. *Hürriyet*, “Gaziantep Gaziantep’i anlattı” başlığıyla olayları herkese sormuş. MHP İl Başkanı şöyle açıklamış:

“MHP İl Başkanı Muhittin Taşdoğan, ‘Olaylarla ilgimiz yok, ülkücüleri sokağa çekmeye çalışıyorlar’ dedi. Suriyeli sığınmacılar nedeniyle zaten gergin olan Gaziantep’teki şiddetin yoğunluğunun arttığını dile getiren Taşdoğan, *Hürriyet*’e şunları söyledi: ‘Ülkücüler hiçbir şekilde bu eylemlerin içinde yer almadı. Vefat eden vatandaşlarımız da partilimiz değil. Bu eylemlerin bizimle uzaktan yakından alakası yok. Bozkurt işareti yaparak sokağa çıkanları tanımıyoruz. Partililerimize mesajla eylemlere karışmamalarını söyledik, sağduyu çağrısı yaptık. Biz bu oyunun parçası değiliz. Ülkemizi, Gaziantep’i karanlık dehlizlere çekmek istiyorlar. El altından, yer altından organize edenlerin şehirde ne yapacağı gece saatlerinde ortaya çıkıyor”’ (*Hürriyet*, 11 Ekim 2014.)

Antep’te “Bozkurt işareti yaparak sokağa çıkan” ve MHP’li olmayan ne çok insan varmış!

Bütün bunlardan çıkan sonuç ortadadır. Merkezinde Kürt halkının yer aldığı bir isyan yaşanmaya başlar başlamaz Kürt illerinde devletin baskı aygıtlarının yanı sıra Kürt iç savaş örgütü Hizbullah, Batı’da büyük illerde ve mücavir illerde ise faşistler meydana sürülmüştür.

Kobani serhildanının bilançosu

İçişleri Bakanı Efkân Ala’nın açıkladığı bilanço Kobani serhildanının Richter ölçeğinde ne şiddette bir deprem olduğu konusunda fikir vermektedir. Onun 10 Ekim açıklamasından sonra ölenler hesaba katılınca 40’tan fazla ölüm vardır. Bunların ikisi üst düzey emniyet mensubudur. 221 sivil, 139 polis yaralanmıştır. 212 okul, 67 polis merkezi, 25 kaymakamlık yakılmış ve tahrip edilmiştir. Ayrıca sayısı verilmeyen belediye binaları da saldırıya uğramıştır. Devlet kurumlarına hiç de sembolik düzeyde kalmayan bu ölçekte bir saldırı, isyanın bir ayaklanma haline dönüşmenin eşiğine geldiğini göstermektedir. Toplam 1.113 bina ve 1.117 araç yakılmış veya tahrip edilmiştir. 1.024 kişi gözaltına alınmış, bunlardan 58’i tutuklanmıştır.

Bingöl’de emniyet yetkililerine yapılan saldırı vesilesiyle dört kişi yargısız infaza uğramıştır.

Serhildanın siyasi bilançosu ise birkaç noktada özetlenebilir:

1) Sokağa sürdüğü bütün baskı güçlerine ve iç savaş örgütlerine rağmen **devlet serhildanı durduramadığı için Abdullah Öcalan’dan yardım istemiştir**. Öcalan’dan 7 Ekim gecesi büyük bir telaşla alınan mesaj HDP’ye aktarılmış ve 8 Ekim günü HDP’nin basın toplantısında açıklanmıştır.

2) Bu mesaja ve HDP’nin bu mesaj doğrultusunda kitleyi sükûnete çağırmasına paralel olarak KCK’nin eylemlerin devam etmesi gerektiği yolundaki açıklaması, üstelik geri adım atılmasının zararlarından söz etmesi **Kürt hareketinde ciddi yöneliş farkları** olduğunu ortaya koymuştur. Bunun üzerine HDP 10 Ekim günü KCK’ye aleni bir çağrı yapmak zorunda kalmıştır: “KCK yönetiminin de sürecin önünü açacak tedbirleri alarak, gösteri yapan grupların şiddet kullanmamaları çağrısını tekrar yapmalarını, silahlı eylemleri ciddiyetle soruşturmalarını ve önüne geçerek tedbir almalarını, tansiyonu düşürecek şekilde bir gayret içinde olmalarını diliyoruz.” YDG-H tarafından temsil edilen gençlik ise Öcalan’ın mesajının açıklanmasından üç gün sonra, HDP’nin KCK’ye yaptığı bu çağrının ise ertesi günü, 11 Ekim’de hâlâ eylemleri sürdürmekte ısrar ediyordu. (Kürt hareketi içindeki bu farklılaşma konusunda ayrıntılı bir inceleme için *Gerçek* sitesinde yayınlanmış şu yazıya bakılabilir: “Tozun dumanın arasından görülebilen (2): Kürt hareketinde farklılaşma”, <http://gercekgazetesi.net/ulusal-sorun/tozun-dumanin-arasindan-gorulebilen-2-kurt-hareketinde-farklilasma>).

3) Kürt hareketinin kendi içindeki farklılaşmanın ötesinde serhildan **halk kitlelerinin ve özellikle gençliğin örgütlü yapılar tarafından kontrol altına alınmasının güçlüğü**nü de ortaya koymuştur. Yine Ahmet Türk’ün tanıklığına başvuralım:

“Hiç bu kadarını hatırlamıyorum, böylesi ilk kez yaşanıyor” diye devam ediyor, ‘Bu tam bir **ayaklanma**, yani **serhildan**... Dün akşam **Vali Bey** arıyor, “Söyleyin de evlerine girsinler” diyebiliyor. Şaka gibi... Kim dinleyecek ki bizi... Toplumsal olaylar bir an gelir, dizginlerinden boşalır.” (<http://t24.com.tr/yazarlar/hasan-cemal/apoletli-kemalizmden-cubbeli-kemalizme,10345>).

4) Devlet serhildanın gücünden çok etkilenmiş ve olaylar durulduktan sonra çeşitli tedbirler almaya girişmiştir. Polise çok ağır yetkiler tanıyacak olan yasal değişikliklerden mülki amirleri çok daha sert tedbirler almaya yöneltecek bir atmosferin yaratılmasına kadar uzanan bir dizi tedbir arasında AKP’li bölge milletvekillerinin harekete geçirilmesi ve partinin il yönetimlerinin cesaretlendirilmesi, yine hükümetin salt baskı tedbirleriyle bir yere varılamayacağını bilincinde olduğunu göstermektedir. Davutoğlu, AKP bölge il başkanlarına özgüvenlerini yitirmemeleri için çağrı yapmıştır!

5) İlk günlerde sadece meydan okur gibi davranan hükümet daha sonra kendine siyasi çeki düzen vermek zorunda kalmıştır. Bunun bir ifadesi de seçimden önce hükümetin halkla ilişkiler operasyonu olarak iş gördükten sonra buruşturulmuş bir mendil gibi bir kenara atılmış olan, raporları hâlâ gün yüzünü görmemiş olan âkil insanların yeniden devreye sokulmasıdır. Davutoğlu âkil insanlara hitabında “son gelişmeler olmasaydı da zaten sizinle bir araya gelecektik, bu buluşma kesinlikle

konjonktürel bir buluşma değildir” (*Cumhuriyet*, 20 Ekim 2014) diyerek aslında âkil insanların bir ortam yumuşatma operasyonu olarak toplantıya çağırılmış olduğunu itiraf etmiş olmaktadır.

6) Serhildan hükümeti şuursuzluk uykusundan uyandırmıştır. Tek bir örnek verelim. Hem Tayyip Erdoğan, hem de Yalçın Akdoğan serhildandan önce “çözüm sürecinin Kobani ile ne ilgisi var?” türünden gülünç şeyler söyledikten sonra Davutoğlu âkil insanlar toplantısını açış konuşmasında son olayların Kobani ile Suruç’un birbirinden ayrılamayacağını gösterdiğini belirtmiştir! (*Cumhuriyet*, 20 Ekim 2014).

7) Bir bütün olarak Türkiye’nin siyasi durumu açısından Kobani serhildanı Tayyip Erdoğan’ın ve AKP hükümetinin hiç de bazılarının sandığı gibi faşizme doğru kararlı adımlarla yürümekte olmadığını, çok ciddi zaafarla karşı karşıya olduğunu göstermiştir. Bu yazının başında söylediğimiz gibi, ***Türkiye’nin bir yıl içinde iki halk isyanı yaşamış olması geleceğin çok büyük sarsıntılara gebe olduğunu*** bir kez daha ortaya koymuştur. Öte yandan, bu iki halk isyanı arasında tam bir kopukluk yaşanmaktadır. Kürt hareketi Gezi ile başlayan halk isyanından uzak durmuşken bu sonuncusunun taşıyıcıları da şimdi Kürt halkına neredeyse tepkisel biçimde yaklaşmaktadır. Oysa Kobani serhildanının en yaygın sloganı şuydu: “Her yer Kobanê, her yer direniş!” Bu, Gezi isyanının kendi ardından gelen toplumsal hareketlerin fizyonomisini nasıl doğrudan etkileyebileceğinin mükemmel bir örneğini oluşturur. Görev, bu iki mücadeleci dinamiği birleştirmektir. Bunun, daha önce büyük Tekel eyleminde pratikte görüldüğü gibi ancak işçi sınıfının kitlesel olarak harekete geçtiği noktada mümkün olacağına bilinciyle işçi sınıfı içinde tutarlı çabanın bugün kilit önemde olduğunun görülmesi gerekir. (Bütün bu konularda *Gerçek* gazetesi ve sitesinde yayınlanmış olan şu yazımıza bakılabilir: “Gezi isyanından Kobani serhildanına”, <http://gercekgazetesi.net/gundemdekiler/gezi-isyanindan-kobani-serhildanina>).

(Yazı burada sona eriyor.)

4. Genel tablo

Yukarıdaki yazılar, ortaya konulan verilerin politik sonuçlarını büyük ölçüde çıkarıyor. Ama birçok şeyin unutturulmaya çalışıldığı, birçok şeyin de devlet ve burjuva medyası tarafından çarpıtıldığı bir olaylar dizisinin ana özelliklerini bir kez daha berrak biçimde ve toplu halde gözden geçirmemizde yarar olacaktır.

1) Eldeki veriler isyanın ne kadar büyük ve güçlü, Kürt halkının öfkesinin ne kadar şiddetli ve katılımının ne kadar kitlesel olduğunu gösteriyor. Özellikle şu noktalara dikkat etmemiz gerekir:

İsyan Batı’nın büyük kentlerinin bazıları ve Kürt bölgesine mücavir birçok ili de içine alacak şekilde 35 ile yayılmıştır.

Devlet baştan itibaren kan dökülmesine yol açtığı ve yardımcı güçlerin bu tür faaliyetlerini teşvik ettiği halde (bkz. aşağıda), gerek kitlenin gücünden gerek işlerin kontrolden çıkışından ürkererek, olaylarla kendisi baş edemediği için Abdullah Öcalan’dan yardım istemek zorunda kalmıştır.

Olaylar Öcalan’ın mesajına rağmen dört-beş gün daha devam etmiştir.

Dönemin başbakanı, olayların bitiminden on gün sonra, 23 Ekim tarihinde, yani

istihbarat raporlarını da okuyacak kadar vakit bulduktan sonra, devletin “bölgeyi yönetemez hale gelmesi” korkusunu dile getirecek kadar vahim bir durum olduğunu itiraf etmiştir.

2) Bu güçlü isyan aslında esas özelliği bakımından gerçek anlamda bir halk isyanıdır. Devletin ve medyanın vermeye çalıştığı izlenimden farklı olarak silahlı bir ayaklanma değildir. Başta kitlesel politik karakteri ağır basmaktadır. Burjuva medyası ilk günden bu tabloyu çarpıtmıştır.

Özellikle ilk günlerde on binler, yüz binler sokakları doldurarak büyük kitlesel yürüyüşler düzenlemişlerdir.

Bölge kadınları tencere tava eylemlerine kitlesel olarak katılmışlardır.

Kürt özgürlük hareketinin gençlik örgütü YDG-H açıklamasında “vandalizm” olarak nitelenen eylemlerin kendi eylemleri olduğunu yadsımıştır: “Serhildan sürecinde okul, bayrak yakma ve büst yıkmanın bizimle bir alakası olmadığı bilinmelidir.” Elbette, bunun gerçekte doğru olup olmadığını bilemeyiz. Bu sadece bir gösterge olarak burada belirtilmektedir. Bir de YDG-H’nin yakılan kaymakamlık makamları veya belediye binaları ile ilgili olarak aynı tekdibi yapmamış olması, doğru söylüyor olma ihtimalini yükseltmektedir.

3) Gerçek en azından bu aşamada tam olarak bilinemez ama devletin başkalarındaki tutumu okul ve bayrak yakma ya da Atatürk büstlerine saldırı gibi olayların provokatör işi olabileceğini düşündürmektedir.

Polisin daha en baştan gerçek kurşun kullanımı dâhil şiddete başvurduğuna dair deliller medyada yer almıştır.

Ordu birlikleri de isyanı bastırmada kullanılmıştır. Böyle durumlar için eğitilmemiş birliklerin yaratacağı tahribat çok ağır olabilir. Gezi olaylarında ordu sahneye çıkmamıştı.

2000’li yılların başında devlet güçlerince ezilen Hizbullah adlı şiddet ve dehşet örgütü olayların daha ilk akşamından itibaren ağır saldırılara başlamıştır. Bunun devletin hoşgörüsü hatta teşvikiyle yapıldığına dair karineler mevcuttur.

Daha bir yıl önce Gezi olaylarında çok kısmi ve sembolik biçimde de olsa isyancıların yanında yer alan MHP faşistleri bu kez polisin desteğiyle isyancılara, hatta genel olarak Kürt nüfusa karşı büyük şiddet uygulamasına girişmiştir.

Kısacası, Merkezinde Kürt halkının yer aldığı bir isyan yaşanmaya başlar başlamaz Kürt illerinde devletin baskı aygıtlarının yanı sıra Kürt iç savaş örgütü Hizbullah, Batı’da büyük illerde ve mücavir illerde ise faşistler meydana sürülmüştür.

4) Uzun vadede Kürt sorununun gelişmesi açısından en önemlisi belki de şudur: Kürt hareketinin ana örgütlü aktörleri Kobani isyanı sırasında birbirlerinden çok farklı politikalar izlemiştir.

İmralı’dan ikircikli bir ifadeyle de olsa eylemlerin bitirilmesi çağrısı gelmiştir.

Kandil ise tam tersine bugün geri adım atılırsa yakın gelecekte bunun Kürt halkı için büyük bedeller ödenmesine yol açacağını ileri sürerek geri adım atılmaması gerektiğini ileri sürmüştür.

HDP, DTK, BDP üçlüsü erken bir aşamadan itibaren en açık şekilde geri çekilmeyi savunmuş, Kandil’e de sağduyu tavsiyesinde bulunmuştur.

Gençlik örgütü YDG-H ise İmralı’yı karşısına almamakla birlikte yolladığı mesajdaki ifadeyi “devam” anlamında yorumlayarak eylemlerin devamını savunmuş-

tur.

5) Nihayet Kandil’in “bedel ödeme” öngörüsünde haklı çıkmış olduğunu vurgulamak gerekir. Kandil’den gelen ana mesajda şu ifade vardır: “Halkımız; mücadeleden atılacak her geri adımın önümüzdeki günler, aylar ve zamanlarda daha büyük bedellere mal olacağı bilinciyle hareket ederek, mücadelesini kesintisiz yükseltmelidir.” Kobani isyanının üzerinden 8-9 ay geçtikten sonra, üçlü bir gelişme sonucunda konjonktür değişmiştir.

“Çözüm süreci” olarak bilinen gidişat masanın Erdoğan tarafından devrilmesiyle sona ermiştir.

7 Haziran 2015 seçimlerinde AKP uzun yıllardır ilk kez meclisin çoğunluğunu yitirmiş, bu durumun aşılması için başlatılan süreçte Suruç’ta 33 gencin hayatına mal olan bombadan Ankara Gar katliamına kadar bir dizi ağır olay yaşanmıştır.

Kürt gençliği, Kobani isyanı sırasında büyük halk kitlelerini sarıp sarmalayan devrimci ruh durumunun çekilmesiyle yalıtılmış olarak kalmıştır. Kitlelerin ruh durumunda yaşanan iniş çıkışları göz önüne almayan politik yaklaşımların felaketle sonuçlandığı tarihte sık görülmüş bir durumdur. “Hendek savaşları” olarak anılan olaylarda, başta gençlik olmak üzere Kürt halkı çok acılı bir süreç yaşamış, birçok Kürt kenti haftalarca karartma altında yaşamış, bilinmeyen sayıda insan bazen yıkılan binaların altında ebediyen gömülerek hayatını yitirmiştir.

Kobani isyanında resmî tarihin şifreleri

Yukarıda ortaya konulan tablo, ilk bakışta anlaşılmaz gibi görünen, devlet ile Kürt hareketinin her ikisinin de aynı resmî tarih söylemine sahip çıkması meselesine kolayca açıklık getiriyor. Kobani isyanının sadece üç gün sürdüğünün kabulü her iki taraf için de politik olarak avantajlıdır. Devlet açısından, Kobani’nin ne kadar devasa bir halk hareketi olduğunun toplumun bilincine yerleşmesine yol açacak her belirti tehlikelidir. Kürt halkının devlete ve politikalarına karşı nasıl bir hınçla ayağa kalkabileceğinin yaşayan bir örneği olarak geleceğe kötü bir miras olur bu. Kürt hareketi açısından ise “6-8 Ekim” tarihlerinde ısrar hem halk kitlelerinin hareketin önderinin çağrısına uymayan halk kitlelerinin isyana devam ettiğini hasır altı ettiği için önemlidir hem de 6-8 ile 6-12 arasında herhangi bir tartışma otomatik olarak İmralı ile Kandil arasında çok ciddi bir bakış açısı farklılığı olduğu yolunda bir tartışmaya kapı açacağı için tehlikeli olacaktır.

Biz ise yalnızca hakikatin devrimci olduğu kanısındayız. Bu olayda da hakikatin üstünün örtülmesi aslında kilit bir kavşak olan Kobani isyanında devrimci reflekslerin nasıl zayıflamış olduğunu ortaya koyuyor.

Kitap tanıtımı

Lenin: Dünya Devriminin Önderi

Yazar:

Sungur Savran

Lenin: Dünya Devriminin Önderi, modern tarihin Karl Marx'tan sonra ikinci büyük devrimci düşünürü ve eylem adamı olan Vladimir İlyiç Lenin'in ölümünün 100. yılı vesilesiyle, onun insanlığa sunduğu, bütünüyle ihmal ve inkâr edilmiş, hatta fark edilmemiş, tanınmamış, anlaşılmamış dünya vizyonunu 21. yüzyıl gençliğinin önüne getirmek amacıyla yazıldı.

Yazara göre Lenin dünya devrimidir. Lenin sadece sınıf sömürüsüne son vermek değildir; ezilen ulusların ve dinî grupların kurtuluşudur. Lenin, kadınların özgürleşmesidir.

Lenin bize dünya devriminin bütün araçlarını vermiştir: devrimci parti, dünya devrimi programı, burjuvazinin savaşları karşısında sömürülen ve ezilenlerin lehine politikalar, dünya devrimi için dünya partisi (Enternasyonal), başta uluslar olmak üzere, ezilen bütün sosyal grupların kurtuluşu için yöntem ve politikalar, dünya sosyalist federasyonuna ulaşmak için yürünecek yolun haritası.

Lenin, geçmiş değildir. Gelecektir. Ya insanlık dünya devrimi programını gerçekleştiremeyecek ve kapitalizmin barbarlığına teslim olacaktır. Ya da bu savaşı kazanmak için Lenin'i yeniden önderi yapacaktır.

Lenin öleli 100 yıl oluyor ama mirası yüzyıllar boyunca yaşayacaktır.

